

Ole M. Nielsen (KRF):

Den tid, det tog at komme herop, skal jeg nok trække fra min taletid. Jeg har ikke planer om en længere tale. Den her debat har efterhånden været lang nok.

Vi støtter dette forslag, fordi vi synes, det er noget kludder, der er lavet i L 180.

Kl. 21.20

Vi skal ikke afvise, at vurderingsmyndighederne ikke kan indrettes på en anden måde end den, der er i dag. Det kan de sikkert. Vi er dog stærkt imod at fjerne så stor en del af det folkevalgte element. Vi mener, at det er skidt, at man på så mange måder fjerner det folkevalgte element. Det fjerner den almindelige vælgers fornemmelse af, hvem det er, der administrerer og styrer systemet, og det er i sig selv et problem.

Det andet er så, at man laver systemet her med forskellige svagheder, og den værste svaghed er jo, at man laver en overgangsordning, som er alt, alt for kort. De problemer, som kan opstå, er vist rigeligt beskrevet i debatten her og den forrige debat, vi havde. Det er derfor, vi valgte at gå med i det lovforslag her, som jo reelt kan kaldes et ændringsforslag til L 180, om at forlænge den eksisterende ordning i 1 år, så man har tid til at behandle de klager og finde ud af, hvordan man laver den ideelle organisation – forhåbentlig i et bredt forlig.

Vi håber meget, at der findes en eller anden løsning, så L 202 får flertal.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg skal ikke føje mange ord til den debat, som nu er afviklet. Kun hæfte mig ved en enkelt problemstilling, som fremgår af lovforslag nr. L 202, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det er forsvarligt og rimeligt, og hvorvidt man på en hensigtsmæssig og fornuftig måde kan gennemføre denne omlægning, der er tale om.

Jeg synes, det er vigtigt i den forbindelse at sige, at når vi har fremsat forslag nr. L 180, er det selvfølgelig, fordi vi tror på, at det kan lade sig gøre. Det er vigtigt at understrege, at der er tale om en meget lang overgangsperiode.

Det er rigtigt, at der selvfølgelig forventes klager. Klagerne indgives til regionerne og behandles som hidtil i kommunerne, hvor man så fjerner de uoverensstemmelser, som helt oplagt måtte være. Det er jo sådan, at en lang række af klagerne begrundes i, at der er, hvad skal vi sige, tekniske uoverensstemmelser.

Men lad os sætte, at der kommer så mange klager, som de mest bekymrede giver udtryk for

– det tror jeg nu ikke der gør, men lad os bare sætte det – så er det jo sådan, at med de 35.000 klager, som man har talt om, er der altså kun 6.000, der hidtil er gået videre, resten har man fjernet i det første led. Hvis man forestillede sig, at 6.000 gik videre, hvor går de så hen? Ja, de går til vurderingsankenævnene, og dem har vi 15 af. Det vil altså sige 400 pr. ankenævn eller noget med 50-60 pr. måned. 50-60 klager pr. måned pr. ankenævn i de 6 måneder, som man normalt afsætter til denne her proces, er jo ikke voldsomt.

Dertil kommer, at de kommunale vurderingssekretariater alene har denne opgave at tage sig af, for de har ikke længere på samme tid vurderingen. Selvfølgelig er jo udskudt i tre-kvart år, og når vi når frem til den 1. januar, har vi en situation, hvor vi har opbygget den nye organisation, og på det tidspunkt deler man så eller halverer i virkeligheden opgaven, fordi det kun er boligerne, der skal vurderes det ene år, og året efter er det kun erhvervsejendommene. Man har altså to bunker, og hvor man tidligere skulle vurdere alt på én gang, skal man nu kun vurdere hvert andet år.

Kl. 21.25

Og ikke nok med det, man udskyder det samtidig til den 1. oktober, og det vil sige, at man får et meget længere forløb, og at de ressourcer, man har til rådighed, i større omfang kan koncentrere sig om opgaven med at behandle de klager, som efter min opfattelse ikke bliver så omfangsrige som frygtet.

Jeg har bare villet nævne dette for at sige, at vi faktisk grundigt har overvejet overgangen fra det gamle system til det nye system.

Så vil nogle sige, at der jo ikke er nogen lægmænd i første led, men Kommunernes Landsforenings brev fra i dag bygger på den samme konstruktion, hvor der heller ikke er lægmænd i første led. Vi har indbygget et lægmandselement i de amtslige ankenævn, fordi vi synes, det er vigtigt at have lægmænd i denne fase til at varetage den enkelte borgers interesse, når det drejer sig om afgørelser af de klager, som ikke på forhånd har givet klageren medhold. Det er jo kun de klager, hvor sekretariaterne og klagerne er uenige, som går videre, og her træffer man så den egentlige afgørelse i klagenævnene.

Jeg synes, at med det system, der her er bygget op, er der lavet en meget, meget fornuftig og hensigtsmæssig overgang til et nyt system. Det er klart, at vi kan have forskellige opfattelser af det, men vi er nu ganske overbeviste om, at der